

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

ГОД. 3.

ЦАРИГРАДЪ, АПРИЛЪ 1867.

БРОЙ 4.

ЩО Е ДА ВЪРУВА ЧЕЛОВѢКЪ ВЪ ХРИСТА ?

Когато тъмничарь-тъ попыта Апостола, “Що трѣбува да сторѣж да ся спасѣж?” той му отговори; “Повѣрувай въ Господа Исуса Христа, и ще ся спасешъ” (Дѣян. 16; 31). И на друго мѣсто Свято-то Евангеліе казува: “Който не вѣрува въ Сына нѣма да види животъ; но гнѣвъ Божій остава на него.” Іоан. 3; 36.

Любезный читателю, не искашь ли да спасешъ душк-тъ си? Не желаешъ ли да получишь животъ вѣченъ? Ако искашь, то трѣбува да вѣрувашъ въ Исуса Христа, инакъ спасеніе не е възможно. Но ще мя попыташь, “*Що е да вѣрувамъ въ Христа?*” Внимай като ти отговарямъ на тоя най важень въпросъ. То е,

1. *Да успѣтишь нуждж-тъж си отъ него.*
2. *Да вѣрувашъ че той може и е готовъ да тя спасе; и то сега. И,*
3. *Да ся оставишь безусловно на него-вж-тъж милость; и на него самаго да ся надѣнешъ за спасеніе.*

Прѣво. Да успѣтишь нуждж-тъж си отъ него. Додѣ не успѣтишь тѣѣ нуждж никакъ пѣма да ѣж трѣсишь прилежно, нито щешъ свѣсѣмъ да уповавашъ на него. Не проваждашь за лѣкаръ додѣ не успѣтишь че си болѣнъ. Петръ не извика, “Господи, избави мя,” додѣ не успѣти че начнѣ да

потънува. Така и грѣшникъ-тъ никога на право не ще да отиде при Христа додѣ ся не успѣти че е изгубень и окаяненъ. Не стига само да *знае* това, но трѣбува и да го *чувствува*.

Но може да кажешъ: “Не могъ да чувствувамъ”. Ако е така, О! Колко си изгубень, и колко окаяненъ!! Даже и думѣтъ ти трѣбува да тя посрамятъ и уплашатъ. Чѣ е вина-та ако не чувствувашь? Колко врѣмя трѣбува додѣ начнешъ да чувствувашь? Ты успѣщашъ *опасность* когато убѣецъ-тъ ты държи въ рѣцѣ-тъ си; ты успѣщашъ *скѣрбъ* когато единъ отъ прѣятелитѣ ти умира прѣдъ очи-тъ ти, и не можешъ ли да успѣтишь *скѣрбъ* когато мыслишь за страданія-та на Спасителя, на когото любовь-тъж си злоупотрѣбилъ? И не можешъ ли да успѣщашъ *опасность*, когато си наумишь за страшный-тъж сѣдѣ за който отивашъ? Въ голѣмый-тъж день ще смѣнешъ ли да кажешъ на Сѣдѣж-тъж: Не могахъ да успѣтѣж нуждж-тъж си отъ Спаситель?

Но може да кажешъ: Малко успѣщамъ че съмъ бѣденъ, виноватъ и изгубень грѣшникъ; а това не ще да мя спасе.” *Наистинж не ще.* Хыляды успѣтихъ до толкова, но пакъ погынѣхъ. Ты трѣбува още,

Второ, Да вѣрувашъ че Христосъ може и е готовъ да тя спасе, и то сега. Той *може* да тя спасе, защото е

всесилень. Ты си голѣмъ грѣшникъ, а Христосъ е голѣмъ Спаситель. Діаволь-тъ ся е трудилъ да тя убѣди, че Христосъ не може да спасе толкова голѣмъ грѣшникъ като тебе. Но това е лъжа. Той може да тя спасе, и ако не вѣрвашъ това въ всичко-то му славно пространство нѣма да уповаешь на Него.

Трѣбува да вѣрувашъ че той е и *готовъ* да тя спасе. Той е показалъ съ различни начини че е готовъ. Ако ся сумнявашъ, то не вѣрувашъ, и много го наскърбявашъ. Когато той искренно ся е обѣщавалъ: "Кой-то иде при мене, нѣма да го испѣдѣхъ." Ты мыслишь ли че може да му е угодно, да чуе отъ тебе: О Господи, ако быхъ дошелъ, не могъ да вѣрувамъ че ще приемешъ такъвъ грѣшникъ като мене? Но така дѣйствително всякъ минутъ казувашъ, додѣ мыслишь че си толкова грѣшенъ, щото не можешъ да ся надѣвашъ отъ него за *прощение*.

Още трѣбува да вѣрувашъ че той е *готовъ сега* да тя спасе. Може бы да си помислишь, че той ще бѣде готовъ слѣдъ като прѣминешъ нѣколко дни въ молитвы, плачь и въ трудъ за да направишь себе си по добъръ. Увѣри ся че най голѣмый-тъ ти врагъ не иска нищо друго повече отъ колкото да постоянствувашь въ такъво помышленіе. *Не ставашъ по добъръ*. Не правишь нищо да бѣдешъ угоденъ на Христа додѣ не прѣдадешъ себе си на него и не приемешъ призваніе-то му. Додѣ не вѣрувашъ че той може и е готовъ да тя спасе, и то сега да тя спасе, никога нѣма да ся спасешъ. Голѣмый-тъ врагъ на душъ-тъ ти не иска да опрѣдѣлявашъ дълго врѣме за да идешъ при Христа и да мыслишь че той е готовъ да тя приеме. Ако бы че слѣдувашъ да отлагашъ врѣме само за единъ седмицъ или за единъ часъ или даже за единъ минутъ, то той е постигналъ цѣль-тъ си, и душа-та ти е изгубена.

Но ще мя попыташь: "Въ минутъ-тъ, 10 ато грѣшникъ-тъ ся прѣдава на Спасителя, не усѣща ли ся да е по достоинъ за прощение, и Христосъ да е по готовъ да го прости отъ колкото е былъ по напрѣдъ? Не, приятелю мой, не! На противъ прѣди онѣкъ минутъ е былъ не достоинъ за прощение, защото грѣхове-тъ му ся ся умножавали всякъ минутъ до когато е отлагалъ врѣме: и Христосъ не бѣше

по готовъ да го прости отъ колкото е былъ по напрѣдъ. Всякой който е приелъ прощение на грѣхове-тъ си, ще ти каже че колкото за готовость-тъ Христовъ, азъ можахъ да намѣрихъ въ него миръ съ мѣсецы и години по напрѣдъ отъ колкото намѣрихъ. Но още ти е потребно,

Трето, *Да ся оставишь безусловно на милость-тъ Христовъ и на него самъго да ся надѣнешъ за спасение*. Съ това ся разумѣва, че нѣмашъ вече надеждъ да можешъ да спасешъ себе си и да получишь спасение, чрѣзъ нѣкой способъ, освѣнь чрѣзъ правдъ-тъ и умилостивленіе-то Христово. Усѣти ли нѣкога че ты си направилъ всичко колкото си можалъ за спасение? Не си ли ся трудилъ да измылишь и да направишь друго нѣщо за да придобьешъ прощение? Съ тоя пачинъ ты си вече направилъ повече отъ колкото трѣбуваше.

Прѣстани вече отъ да ся трудишь, и остави всичко на Христа, и ще бѣдешъ безопасенъ. Да кажемъ, че единъ каикчія е въ каикъ-тъ си надъ единъ страшенъ водопадъ и колкото и да ся труди, бързель-тъ го завлича на долу. Зрители-тъ отъ брѣгъ-тъ выкатъ, "Изгуби ся! Изгуби ся!" Но слѣдъ единъ минутъ хвърли ся едно вѣже къмъ бѣдный-тъ человекъ и паднѣ въ водъ-тъ близо до каикъ-тъ му: *сега* какъ стоп работа-та? Выкатъ ли още зрители тѣ, *греби, греби повече, труди ся да пристигнешъ брѣгъ-тъ?* Не, никакъ не! Съ непрѣстаненъ гласъ выкатъ, Остави лопаты-тъ си, остави лопаты-тъ си, *грабни вѣже-то*. Но безумный-тъ человекъ продължава да гребе, и наскоро ся хвърля въ страшнѣ-тъ безднѣ. Всичка-та му надежда ся състояше, не въ гребаніе-то, но въ оставаніе-то на гребаніе; защото додѣ гребяше не можаше да грабне вѣже-то. Така всички-та надежда на грѣшникъ-тъ ся състои, не въ труденіе да спасе себе си, но въ прѣстануваніе отъ да ся труди; защото додѣ мысли че може да спасе себе си, не ще да гледа на Христа за спасение. Въ тоя случай работата ся свършува, не събъ *стараніе*, но съ *прѣстануваніе* отъ стараніе.

Но ще кажешъ, Ако всичко щото искамы да правѣхъ, е да прѣстанѣ отъ да ся стараѣхъ за да ся спасѣхъ, и да оставѣхъ на Христа да направи всичко за спасение-то ми, то защо мя подканяшь да *ста-*

иъ Христіанинъ, да впрускамъ въ Христа или да направѣмъ друго нѣщо? Защо да не сѣднѣ и да чакамъ додѣ дойде Христосъ и мя спасе? Но що щѣше да стане съ канкѣиъ-тъ ако като оставяше лопаты-тъ си, и сгърнеше рѣцѣ, да чаква вѣже-то да го спасе? Щѣше ли да ся спасе? Той непрѣмѣнно щѣше да погыне въ единый-тъ случай както и въ другой-тъ. Бѣше необходимо да *грабне вѣже-то*. Така грѣшникъ-тъ трѣбува да грабне Христа, и да уповава на страданія-та и смърть-тъ му; а не като чаква да направи себе си по добръ; не, като познава че не може да стане по добръ съ чакаиѣ, гледа на *Христа за спасение*. Като види че потнува, и усѣща колко е изгубенъ и окаяненъ, пленъ съ отчаянїе отъ себе си и съ надеждѣ въ силѣ-тъ и милость-тъ Христовѣ, той выка: "Господи, избави мя"! Молитвата му ся слуша—сърдце-то на милостивый-тъ Спаситель го смылява—рѣцѣ-тъ му съ милость сѣ прострѣны да го пригърнѣтъ, и чува радостны-тъ думы, *Дръжай, сынокъ, прощаватъ ти ся грѣхове-тъ*." (Мат. 9; 2). Той вѣрува тѣя думы—уповава на това сърдце, хвърля ся въ тѣя рѣцѣ и е *безопасенъ*.

Сега, милый ми читателю, отговорихъ на важный-тъ ти въпросъ, "*Що е да впрускашь въ Христа?*" Не е ли отговоръ-тъ истиненъ? За това, молихъ ти ся, о прїятелю, като всичко е приготвено, като Св. Духъ е готовъ да поднови сердце-то ти, и Христосъ да прости грѣхове-тъ ти, *не бави ся сеце*. Вѣрувай и ще ся спасешъ.

Казувашъ ли "Вѣрувамъ, Господи; помогни на мое-то невѣріе?" (Мар. 9; 24). Хващашъ ли вѣрѣ на думы-тъ Христовы?

Готовъ ли си да оставишь въ неговы-тъ рѣцѣ всичкѣ-тъ работѣ на спасеніе-то си?

"Повѣрувай въ Господа Исуса Христа и ще ся спасешъ."

КАКЪ ПОЧИТАТЬ УЧИТЕЛИ-ТЪ ВЪ ГЕРМАШѢ.

За злѣ честь намѣрватъ ся м. озина помежду ни прѣдъ очн-тъ на които учителско-то званіе ся прѣдставя повече като прѣзирателно а не като честно. Но колко почитать мудри-тъ Германци оныя граждане, които прѣминувать животъ-тъ си да просвѣщавать умъ-тъ и да учать на добры нравы малкы-тъ дѣцѣ които въспитавать, ивно е отъ слѣдующее-то опи-

саніе на почести-тъ, които ся възладохъ на единъ старецъ учитель на просто чеченіе.

Въ Бадѣ нѣкой си Іоаннъ Георгіевъ Шулгеръ учителствовалъ цѣлы петдесетъ годины. На 7-й Іануарія 1836 той празнувалъ петдесетогодишный день на учительский си животъ. На такова обстоятельство, естественно можаше нѣкой да чаква, че съ него наедно усердно щѣхъ да ся радувагъ съсѣди-тъ, прїатели-тъ и по напѣршии-тъ му ученици; но въ Бадѣ и самый-тъ господарь поменъ тогова сиромашъ учителя. Великий-тъ Дуксъ изяви колко а достопохвалны припознаваше слугуванія-та на честный-тъ старецъ, како му прати единъ златнѣ медаль, отъ тѣя съ които ся награждать граждане-тъ които сѣ ся трудили много добръ. Медаль-та бѣше съдружена съсъ своеручно отъ Дукса писмо което съдържаваше най добромысленны думы. Градоначалникъ-тъ и надзиратель-тъ на училища-та извършихъ зарѣчваніе-то на Дуксъ-тъ съ единъ начинъ, който докара въ умиленіе сердца-та на всякы. Отведохъ учитель-тъ съ тържество отъ училище-то въ църквѣ тѣ посрѣдъ ученицы-тъ които псалмопѣяхъ. Тамъ надзиратель-тъ му даде медаль-тъ, като произнесе похвалнѣ рѣчь. Прѣдстави колко сѣ полезны училища-та за благополучіе-то на домородія-та и на градове-тъ, поменъ станжлы-тъ удобренія на училища-та, и каза на учитель-тъ да благодарни на Дуксъ-тъ за старанія-та и усердїѣ-тъ му помощь. Градоначалникъ-тъ даде послѣ на учитель-тъ своеручно-то писмо отъ Великий-тъ Дуксъ, съ едно слово къмъ многоброины-тъ слушатели, които бѣхъ галѣнили църквѣ-тъ.

А като ся свѣрши церемонія-та слѣдъ молбѣ-тъ на Отца на просвѣщеніе-то, събрахъ ся на едно угощеніе приготвено нарочно, и което развеселявахъ изъ помежду пѣянія на искусны музыканты, и радостны сердечны въсклицанія къмъ Дуксъ-тъ и къмъ старецъ-тъ. На всякы-тъ дѣто ся намѣрихъ тамъ, това направи голѣмо впечатлѣніе, което умножи вѣрность-тъ имъ къмъ Дуксъ-тъ, и почитаніе-то къмъ дѣтоучителско-то званіе; а на учителя-тъ увѣрди намѣреніе-то да ся прѣдавать съ непрѣстанны подвизи на важно-то си дѣло.

СЪНИЩА-ТА.

На 1750, въ день-тъ срѣщу Рождество Христово, една жена на единъ търговецъ въ Парисъ, като ся вращаше въ къщи, загуби нѣкаквы записи; и понеже бѣхъ много нужды, върнѣ ся тутакси назадъ по всички-тъ мѣста, прѣзъ които бѣ ми-нѣла, да ги трѣси; но не ги намѣри, за това и много скѣрбѣше. Слѣдъ три дни сънува, че като бѣше на пазарь-тъ на Святаго Онорія, видѣ нѣкого си человекъ съ чървенѣ дрехѣ, който земаше отъ земѣ-тъ записи-тъ ѿ. Сутринь-тъ каза тоя сънь на всички-тъ си познаницы и приятели, по не размысли повече за това тогазы; на другый-тъ день, като излѣзе за нѣкаквъ си работѣ, останѣ смаяна когато видѣ въ пазарь-тъ на Св. Онорія одного человекъ съ чървенѣ дрехѣ, който приличаше много на оногози когото бѣ видѣла въ сънь-тъ си. Тая таквазы прилика ѿ удиви толкозы, щото тя го поздрави и го попыта, да ли е намѣрилъ прѣзъ день-тъ срѣщъ Рождество Христово нѣкаквы хартии. Този человекъ наистинѣ бѣше намѣрилъ загубены-тъ записи, и ги даде на женѣ-тъ!

Тозь сънь ся види чуденъ, и мнозина може да го мыслятъ че е откровение Божіе или да повѣрватъ че е былъ вдѣхнѣтъ отъ нѣкой ангелъ. Но при всичко туй може да ся истѣкува по единъ твърдѣ естественъ начинъ, ако прѣгледамы точно слѣдствие-то което е между сънуваніе-то и сбѣдваніе-то му.

Нѣма сумнѣніе че жена-та, когато е загубила записи-тъ безъ да ся усѣти, видѣла е че единъ человекъ съ чървенѣ дрехѣ ся е навелъ и зѣлъ отъ земѣ-тъ нѣщо. Но понеже въ онѣзъ минутѣ имала е тя други по важны замышленія, това вижданіе е оставило въ неѣ едно мрачно и мѣтно усѣщаніе. Слѣдователно като е разумѣла за изгубваніе то на записи-тъ, нестѣрпнѣніе-то, скѣрбь-та, беспокойствіе-то ѿ, и праздно-то имѣ трѣсеніе, затымнили сѣ още повече слабо-то впечатлѣніе, което отпонапрѣдъ бѣ останѣло въ неѣ за человекъ съ чървени-тъ дрехы и навожданіе-то му къмъ земѣ-тъ. Но въ сънь-тъ, понеже духъ-тъ ѿ е безмълвенъ, свободенъ отъ вѣншни усѣщанія и отъ други по силны мысли, това мрачно усѣщаніе станѣло е по ясно; за туй, по естествен-

нѣ причинѣ тя е сънувала тогозь человекъ; мысль-та за навожданіе-то му къмъ земѣ-тъ ся е съживила, и съ неѣ съединило ся е и нахожданіе-то на записи-тъ, споредъ законъ-тъ на въобразителнѣ-тъ силѣ. А това дѣто срѣщнѣ человекъ-тъ съ чървени-тъ дрехы слѣдъ сънуваніе-то си въ пазарь-тъ на Св. Онорія,—то лесно може да стане по случаю. Ето прочее че нѣма нѣкое чудо въ тоя чуденъ сънь.—*Естествословіе народно.*

АРАБСКИ ПОСЛОВИЦЫ.

- 1 Языкъ-тъ понѣкогы сѣче главѣ.
- 2 Ако е медь пріятель-тъ ти не изыдай го всички-тъ.
- 3 Когато мышка-та и котка-та сѣ пріятели тежко на хранѣ-тъ.
- 4 Когато порасте брада на сына ти, обрѣси ты твоѣ-тъ.
- 5 Когато заминувашъ прѣзъ държавѣ-тъ на едноокый-тъ, стани и ты едноокъ.
- 6 Ако по злополучіе имашъ пріятель глупавъ, бѣди ты разуменъ.
- 7 Когато сѣ много капитани, корабь-тъ потѣва.
- 8 Колкото думы си реклѣ, владѣйтъ тя; а колкото още не си реклѣ, владѣ-ешъ ги ты.
- 9 Кога си наковалня, тѣрни; а кога си чукъ удри равпо.
- 10 Когато зарѣждавѣ съвѣтникъ-тъ, свѣтъ-тъ ся лѣщи.
- 11 Врѣме-то учи оногози, който нѣма учитель.
- 12 Който си лега не вечерялъ, станува безъ длѣгъ.
- 13 Черква гради, а градъ съсынува.
- 14 Продалъ си лозіе-то, та си купилъ жлѣбъ.
- 15 Заемнѣты дрехы не топлятъ.
- 16 На нѣмый-тъ майка му разбира языкъ-тъ му.
- 17 Майка-та на убитый-тъ спи; но майка-та на убійцѣ-тъ не може да заспи.
- 18 Часъ тѣрпнѣніе, години почивка.
- 19 Най добри пріятели сѣ които ся прѣдумуватъ единъ другъ на добро.
- 20 Най добры посѣщенія сѣ кратки-тъ.
- 21 Хвани крадецъ-тъ додѣ не е хванѣлъ той тебе.
- 22 Сѣгрѣшили дрьводѣлци-тъ, а бѣсятъ шевцы-тъ (терзи-тъ).
- 23 Гольми-тъ мѣчно ся отучватъ.

- 24 Не язди на сѣдло-то на съсѣда си.
 25 Мълчаніе-то много пѣти е отвѣтъ.
 26 Прѣдпочитамъ главѣ кучешкѣ нежели опашкѣ лъвскѣ.
 27 И прѣвъ Іулія може нѣкой да ся подплъзне.
 28 Двѣ години го нѣмаше, и вържъ ся съ два жълты ботуша.
 29 Пиянство-то на младость-тѣ надмивува пиянство-то на вино-то.
 30 Знанія-та сѣ ключелници; а ключъ имъ е издирваніе-то.
 31 Свѣтуйвай ся съ по горній-тѣ и съ по долній-тѣ; а послѣ сѣди и рѣшавай самъ си.
 32 Кампы-тѣ отишы да търсятъ рога и вържли ся безъ уши.

ПИСМА ЗА МАЙКЫ.

ПИСМО 17.

Благосклонность.

ВЪЗЛЮБЛЕННАЯ МИ СЕСТРО!

Благосклонность-та е едно отъ най добры-тѣ прѣимущества и за голѣмы-тѣ и за малкы-тѣ. А на неѣ можеш да научиш чадо-то си, отъ пай на прѣдъ въ малкый му възраст съ гласъ-тѣ си, съ лице-то си и съ едикъ рѣчь съ поведеніе-то си. Когато ся развиѣтъ високо-тѣ дарованія на говореніе-то и на размышленіе-то, можеш да ѣж впечаташъ по добръ въ умъ-тѣ му, ако му прѣдставяшъ Божіѣ-тѣ благость, и управишъ размышленія-та му къмъ благосклонно-то онова Сщество, което ни промышлява потребности-тѣ ни за всякой день, и го учиш да чувствува че е любимо отъ велико-то онова Сщество, и че трѣбва и то отъ своѣхъ странѣ да го люби, и за доказателство на любовь-тѣ си да ся докарва благосклонно и съ любовь къмъ всички-тѣ му творенія. Първы-тѣ чувства на благосклонность естественно ся разбуджатъ къмъ онѣзи, които ся грижатъ за насъ, и зематъ участіе въ всички-тѣ ни злостраданія. И за това гледамы че любовь-та ни къмъ братія-та ни, както и къмъ родители-тѣ ни, е дълбоко вкоренена къ сърдца-та ни, и всякога, кога стане нужно, проявива ся въ благодарности-тѣ души. Но съвсѣмъ що тая любовь отъ день на день ся развива, то

пакъ е нужно да ся туря подъ правило чрѣвъ попеченіе-то на майкѣ-тѣ, щото чрѣвъ него да ся изравнятъ малкы-тѣ разниці, и да ся утвърдява любовь-та имъ. — Въ домашны-тѣ си разговоры често трѣбва да споменуваме на чада-та си примѣры отъ братскѣ любовь. Впечатленіе-то което става на дѣца-та отъ тѣзи примѣры е твърдъ голѣмо. Единъ отъ тѣхъ е примѣръ-тѣ на Тита и на брата му Дометіана. Дометіанъ, природно лошъ и строптивъ, докарваше ся твърдъ строго и жестоко къмъ брата си, и много пѣти когато Титъ зѣ власть-тѣ и станъ Императоръ, Дометіанъ ся мъчаше да повдигне войскѣ-тѣ му на бунтъ. Но напротивъ Титъ ся докарваше съ него сладкодумно, и говораше за него съ братскѣ любовь, и не рачаше никога да чуе отъ други-тѣ нѣщо противъ него, и когато бѣжъ на самъ не прѣставаше да го моли да показва и той къмъ него исты-тѣ чувства.

Гръцка-та исторія ни прѣдставя слѣдующий-тѣ заблѣжителенъ примѣръ.

Атинаида бѣше дѣщеря на Леонтія Атинейскый мѣдрецъ, и научи отъ него науки-тѣ и баснословіе-то на Еллины-тѣ. Баща ѣ, гордящъ ся за красотѣ-тѣ и дарованія-та на дѣщерѣ си, раздѣли всичкый си имотъ само на двама-та ѣ братія, а на неѣ кажи че неостави нищо. Атинаида наскърбена отъ тѣзи неправдѣ, моляше ся на братія-та си да развалятъ бащино-то си завѣщаніе и да ѣ дадѣтъ дѣлъ-тѣ който ѣ ся пада; но тѣ оставахъ глухи на молбы-тѣ ѣ. Лѣли-тѣ ѣ, като гледахъ състояніе-то ѣ, принудихъ ся да ги повыкатъ на сѣдъ въ Цариградъ дѣто Атинаида по Божій промыслъ станъ съпруга на тогашній-тѣ императоръ, Теодосія малаго, като научи Христіанскѣ-тѣ вѣрѣ, и ся нарече въ свято-то крещеніе Евдокія. Като ся намѣрваше въ высочинѣ-тѣ на силѣ-тѣ и на власть-тѣ, не показва никакво паметозлобіе къмъ братія-та си, но като прѣзрѣ всичко-то имъ варварско обхожденіе къмъ неѣ, възведе ги на най голѣмы-тѣ чинове, подари имъ разны привилегіи и дарове, и когато ся прѣдставихъ прѣдъ неѣ и ги видѣ смутены, каза имъ даже, че, “ако да не бѣхте мя-принудили да оставя отечество-то си, не щѣхъ да бѣдѣ способна днесъ да ви покажѣ

тѣзи бѣлѣзы на братскѣ-тѣ си любовь.”

Много е привлѣкателна и исторія-та на Иосифово-то поведеніе къмъ братія-та му, отъ какъ го продадохъ въ робство, и ся обнесохъ съ него толкъсъ жестоко.

Още и къмъ старцы-тѣ дѣца-та трѣба да ся приучаватъ да бѣдѣтъ благосклонны. Наистинѣ, по голѣма добродѣтель въ дѣца-та не може да бѣде отъ тѣзи дѣто да иматъ почитаніе къмъ стары-тѣ. А най вече симпатія-та къмъ тѣхъ ражда това чувство. Първы-тѣ и най любезны-тѣ имъ приятели ги сѣ оставили, и тѣ оставатъ самы, ако и да сѣ избѣгнали отъ съсипваніе-то което сѣ прѣтърпѣли врьстницы-тѣ имъ, но крѣпость-та имъ е намаляла, и естественны-тѣ имъ силы сѣ отпаднали, и за тѣхъ нищо друго вече не остава, освѣнъ почестъ-та койкто имъ смядѣжны, и койкто ако добрѣ пригледамы, докарва истѣ-тѣ почестъ на оногова който имъ ѣ отдава, каквато и на оногова който ѣ получава. И както всички други добродѣтели, така и почестъ-та къмъ по голѣмы-тѣ впечатва ся по добрѣ въ дѣца-та съ примѣръ-тѣ на родители-тѣ имъ, които сѣ длѣжны да показватъ пѣкакъ първообразіе-то на това което тѣ изыскуватъ отъ чада-та си. Ако тѣхви-тѣ родители сѣ още живи, могатъ най добрѣ да научатъ дѣца-та си дѣйствително на благосклонность съ думы-тѣ и поведеніе-то си, и съ ревность-тѣ да запълнятъ поне единѣ часть отъ безбройны-тѣ къмъ тѣхъ свои длѣжности, които и тѣ быхъ пожелали да получатъ отъ чада-та си, ако быхъ пристигнали на прѣстарѣлъ възраст.

Ако искашь, сестро, да направишь щото почитаніе-то да остане неизгладимо въ душѣ-тѣ на дѣте-то ти, начинъ, като е още малко, да изыкувашъ отъ него да става и да подноси столъ, когато пѣкой старецъ влѣзе въ къщѣ-тѣ ти. Съвѣтуйвай го никога да не прѣсича думѣ-тѣ на стары-тѣ когато говорятъ, нека иска отъ тѣхъ наставленіе, да почита мнѣніе-то имъ, и да прѣваря нужды-тѣ имъ. Знаемъ че тыя сѣ дребны работы; но помни че высоко-то дръво станва отъ най малко-то сѣме.

И не само къмъ подобны-тѣ си и къмъ по голѣмы-тѣ, но и къмъ по долины-тѣ отъ тѣхъ, даже и къмъ самы-тѣ безсловесны животны дѣца-та трѣба да ся учатъ да бѣдѣтъ благосклонны. Родители-тѣ не

трѣба никога да допрощаватъ на чада-та си жестоки-тѣ и мжигелны-тѣ начини, да ги не оставятъ нищо за забавленіе да закачатъ чловѣцы-тѣ и животны-тѣ. Колко е наистинѣ за осѣжданіе достойно това дѣто да ся не взираатъ на дѣца-та си кога тѣ тичатъ и дразнятъ чловѣцы, които трѣбаше даже да ги докарватъ въ сожалѣніе за състояніе-то си, а тѣ да имъ ся присмиватъ, или за тѣлесны-тѣ имъ недостатки, или за лишеніе-то на умственны-тѣ имъ силы, или и за друго нѣщо.

Не помалко за осѣжданіе е достойно и това дѣто да ся докарватъ жестоко и да измѣчватъ малки-тѣ животны, които нищо да ся оплачатъ могатъ, нищо да защитятъ себе си. Оттеглювай, сестро, малкѣ-тѣ рѣчичкѣ на дѣте-то си, съ която е замахнало да удари куче-то или котка-тѣ; не оставяй го да мжчи и да поврѣжда каквѣто и да е животинкѣ. Учи го даже че и на най малки-тѣ създанія животъ-тѣ е даръ Божій, и не трѣба безъ причинѣ да ся отнема. Може бы това да ся вижда като ничтожно нѣщо, и на много родители малчно иде да повѣруватъ че дѣца-та имъ, като намѣрватъ благодареніе да закачатъ животны-тѣ, ще ся приучатъ да гледатъ безъ съжалѣніе страданія-та на чловѣцы-тѣ, и да не показуватъ никоѣ симпатія къмъ сълзы-тѣ на подобны-тѣ си. Но по злополучіе работа-та е така. Мнозина които отъ напрѣдъ сѣ гледали съ потрѣсаніе жестокость-тѣ на другы-тѣ, пристигнали сѣ испослѣ да станѣтъ най безчловѣчни, отъ навыкновеніе то да ся докарватъ жестоко въ нѣща които имъ сѣ ся виждали маловажны.

БОГЪ ВИДИМЪ ВЪ ЕСТЕСТВО

Когато Наполеонъ Първый ся вращаше отъ Египеть, единѣ пощъ бѣ сѣдижълъ вързъ покрывъ-тѣ на кораба си подъ ясный-тѣ небесенъ сводъ, съ генералы-тѣ си и други началници около себе си. Повечето отъ тѣхъ бѣхъ безвѣрници, и споредъ както тѣ ся разговаряхъ искахъ да докажатъ че нѣма Богъ. Наполеонъ за нѣколко врѣме останѣ сѣдижълъ и замысленъ, като че не даваше вниманіе на тѣхный-тѣ разговоръ. А послѣ внезапно дигъ рѣкъ-тѣ си, и каго сочаше кристаловиднѣ-тѣ небеснѣ твърдѣ пълнѣ съ блестящы звѣзды, между които ся ра-

личавахъ планеты-тъ съ хубавъ-тъ си свѣтлинъ, и съ онзи разителенъ гласъ съ който много пѣти електрисваше хиляды челоуѣцы той имъ каза: "Господиновци, кой направи всичко това?" Истина е, както казува Апостолъ Павелъ, че "Негова-та сила и божественность виждатъ ся явно, отъ сздания мѣра, разумѣваемы чрѣзъ творенія-та." Думы-тъ Наполеоновы направихъ безбожны-тъ му дружина да мль-кнѣтъ.

Също-то вляніе ся усѣща всякъдѣ. Иди въ срѣдѣ Африкѣ или Австраліѣ, намѣри най простакъ-тъ дивакъ, изведи го вѣнъ въ една ясна звѣздоблескава ношъ, покажи му небе-то и попытай го: "Кой е направилъ всичко това?" И безъ сумнѣніе ще влѣзе въ умъ-тъ му идея-та на едно Всевышне Сщество. Къдѣто и когато проповѣдникъ-тъ на Евангеліе-то може да отдалечи язычникъ-тъ отъ идола-тъ му и да му покаже небе-то и земѣ-тъ, както направи Наполеонъ на генералы-тъ си, естественна-та идея за Бога изново ся ражда въ умъ-тъ му, и идолопоклонникъ-тъ трепери прѣдъ невидимъ-тъ Слж.

животъ-тъ е пѣра.

"Защото що е животъ-тъ Ви? паистинъ пѣра е, която за малко ся явява и послѣ исчезнува." Іаковъ 4; 14.

Прѣди нѣколко дена азъ гледахъ къмъ истокъ на слънце-то прѣзъ единъ отъ прозорцы-тѣ на една хубавъ къщъ надъ единъ хълмъ отъ който ся гледаше прѣ-красна една зелена долина. Върхове-тъ на околны-тъ хълмове ся виждахъ ясно, по долу въ глѣбинѣ-тъ на долино-тъ, низъ койшто течеше бистра една рѣка ле-жехъ утренны-тъ испаренія като гъстѣ мъгль, която закрываше отъ око-то на зри-теля прѣдмѣты-тъ които ся намѣрувахъ по брѣгове-тъ.

Слѣдъ малко, когато слънце-то бѣше високо на небе-то, онѣзи пѣры бѣхъ станжлы невидимы; а и двѣ-тъ сирѣчь и хълмове-тъ и долина-та сіяхъ отъ красотѣ-тъ на слънце-то.

Пѣры-тъ ся появихъ за малко, — рекохъ въ себе си — и послѣ исчезнѣхъ. Дѣ ли отидохъ? Какво ли станжхъ?

Дойде вечеръ-та, и слънце-то залѣ-зуваше въ срѣдѣ облацы-тъ които прѣд-

ставяхъ прѣкрасны образы и шарове, — багряны, червены и златошарны, които по нѣкога ся виждахъ като царскы сѣнки надъ слънце-то, а другъ пѣтъ като ог-ненна колесница и лѣтяхъ по твърдѣ-тъ толкосъ хубавы, штоо едно малко момиченце което сѣдѣше до мене попыта мя, да ли не сж това ангели!

А какво мыслишь ты, малкый мой читателю, че бѣхъ тѣзи облацы? Тѣ бѣхъ сжщи-тъ пѣры, които бѣхъ паджлы надъ рѣкѣ-тъ сутринь-тъ и исчезнѣхъ по пладнѣ; но не ся изгубихъ, а при вечерь-тъ появихъ ся пакъ въ славѣ.

Така е и съ животъ-тъ на всички-тъ чада Божии, тѣ сж като пѣра-та на до-линѣ-тъ; сегашній-тъ имъ животъ става невидимъ чрѣзъ смърть-тъ, но вмѣсто да ся изгубять чрѣзъ неѣ, тѣ ся прѣнасятъ въ свѣтъ дѣто ще сіяжтъ прѣславно во вѣкы вѣковъ.

прѣгляднѣлый-тъ пѣтникъ.

"Много быхъ желалъ да слушамъ нѣкоѣхъ приказкѣ," каза едно непостоянно и не-смислено момче на наставника си; "неможъ да търпѣхъ проповѣди." — "Кога е тѣй, слушай," каза учитель-тъ: "Единъ пѣтникъ бѣ напѣлилъ торбичкѣ-тъ си съ вкуснѣхъ хранкѣ и овоція, защото пѣтъ-тъ му бѣ прѣзъ една пространикъ пустыниѣ. Прѣзъ първы-тъ дни, той прѣминахъ прѣзъ едно веселы и плодовицы полета. Но вмѣсто да събира отъ овоція-та които природѣ-тъ произ-воджаше за прѣхранѣ на пѣтници-тъ, той намысли за по добрѣ да яде отъ пригото-влено-то що имаше, така и стори. Но скоро подиръ туй настанѣ бесплоднѣ-тъ пустыниѣ. Като вървѣ нѣколко дни изѣде всичко що носяше; сега начинъ да жалѣе и да плаче, защото не намѣрваше нигдѣ никаквѣ зеленинѣ, а на всякъдѣ бѣше суха и съ пѣсѣкъ покрыта пустыня. И тѣй като тегли нѣколко дни жадъ и гладъ изнуренъ най послѣ и опаджлъ паднѣ и умрѣ."

— "Той е былъ безуменъ, каза момче-то, като е забравилъ че има на прѣдѣ си да минува пустыниѣ." — "Но мыслишь ли че ты дѣйствувашь по разумно?" Попыта учи-тель-тъ: "Ты трѣгваш на пѣтъ за жи-вотъ, пѣтъ който води въ вѣчность, сега е за тебе врѣме да събирашь знаніе, и да групашъ богатства-та на мѣдрость-тъ, а

то трудъ-тъ тя плаши, и ты прѣдпочи-
ташь въ най драгоцѣнно-то пролѣтно врѣ-
ме на твои-тъ млади години да земешъ
праздни удоволствія и дѣтински залѣг-
ванія и ако слѣдувашъ да постѣпвашъ та-
ка, то, лишень отъ мѣдрость и добринѣ,
прѣзъ животъ-тъ си ще имашъ същѣ-тъ
честь на злочестый-тъ пѣтникъ.”

Христосъ е нашъ Пророкъ, Священ-
никъ и Царь. Трѣбува да го слушама
като пророкъ, да му ся надѣемъ като на
священникъ, и да му ся покоряваме ка-
то на царь. Думы-тъ му бѣхъ въмѣно-
вение Божіе, дѣла-та му чудеса, животъ-
тъ му примѣръ, смъртъ-та му жертва,
въскресение-то му побѣда, възнесеніе-то
му тържество; ходатайство-то му успѣ-
шно; и второ-то му пришествіе ще бѣ-
де величественно. Всички-тъ небесни
ангели ся покланятъ нему; всички-тъ
адски дяволи ся боятъ отъ него; и
всички-тъ сынове и дѣщери Адамови ще
прѣдстоятъ прѣдъ неговъ-тъ съдебный
прѣстолъ.

Като прочитама житія-та на знамени-
ты мѣжѣ удивявама ся за количество-
то на работаніе-то, което можахъ да из-
вършатъ: Димостепъ, Великий Александръ,
Іулій Кесарь, Хенрихъ Четвъртый у Фран-
цъ, Великий Петръ въ Россіи, Лордъ
Баконъ, Исаакъ Невтонъ, Франклинъ,
Вашингтонъ, Наполеонъ, — които разли-
чавахъ най много въ умственны-тъ и нѣ-
равственны-тъ си качества, — всички бѣ-
хъ именити заради трудолюбіе-то и мно-
го-то си труданіе. Прочитама колко дни
можахъ тѣ да стърпятъ въ многотрудны
воюванія; колко рано ставахъ; колко къ-
сно легнувахъ; колко часове иждивавахъ
въ поле-то, въ писарницѣ-тъ, въ совѣт-
ный-тъ домъ; колко писатели държехъ
захванъты; въ кѣсо да речемъ, колко
прилѣжно работѣхъ!

Нищо друго не показува толкозь мало-
уміе и нискость, колкото лакомство-то да
трупа нѣкой имотъ безъ да ползува съ
него ближни-тъ си. Добродѣтель е добро-
то употребленіе на имотъ-тъ, а най приро-
дно-то негово употребленіе, и най сгодно-
то за да привлече къмъ богатство-то по-
честь-тъ и любовь-тъ на чловѣцы-тъ, е да
го употребява нѣкой за общественъ пол-
зѣ.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ГЕОСИМАНИЯ.

1

Носящъ на всичкии свѣтъ грѣхъ-тъ
Спаситель нашъ отива вънъ
Отвѣдъ потокъ Кедронъ;
Лице-то му божественно,
Но пакъ и стърбно е зѣло,
Прѣзъ ноцъ на Елеонъ.

2

Той носи тежкый-тъ товаръ,
Усѣща тамъ жестокий жаръ
На грѣхове-тъ ни;
Но въ Геосиманиѣ, пакъ виждъ,
“Не какъ азъ ищѣ,” выка триждъ,
“Но както ищешъ ты.”

3

“Ако не може чаша-та
Да мине,” выка, “ето мя,
Единородный твой,
Прѣдъ тебе въ Геосиманиѣ;
Да бѣде воля-та твоя,
Всеблагый Отче мой.”

4

Отецъ молѣхъ-тъ му пріе;
И нему скоро отъ небе
Святъ ангель ся яви;
Тамъ укрѣпень быде завчасъ;
Сынъ Человѣческий за насъ
Тѣй чашѣ-тъ испи.

5

Когато околъ насъ тѣга
Върлува, къмъ градинѣ-тъ
Съ Иисуса ще вървимъ;
Тамъ Спаса нашъ катъ гледама,
Подобно ще ся молимъ ный
И ще ся утѣшимъ.

— 0 —

ПЫТАНІЯ ОТЪ СВ. ПИСАНІЕ.

- 28 За кои чловѣцы е речено че ходихъ
съ Бога?
29 Кои быхъ прѣселени отъ земѣ-тъ
безъ да умрѣтъ?
30 Защо Спаситель нашъ ся наименова
Исусъ?
31 Кои други имена има той?

— 0 —

ОТГОВОРИ НА ПЫТАНІЯ-ТА ВЪ 3-й БРОЙ.

- 24 Быт. 3; 21.
25 ” 4; 21.
26 ” 4; 20.
27 ” 4; 19.

Притежатель на вѣстника и на печатницѣ-тъ
А. Минасіанъ, у Джамѣ-ханъ.